

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 234/05-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. O. M., B., zastúpenej advokátkou JUDr. V. D., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 140/2004 z 30. júna 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. O. M. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2005 doručená sťažnosť Ing. O. M., B., (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. V. D., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 140/2004 z 30. júna 2005. Advokátka sťažovateľky prevzala toto rozhodnutie 22. augusta 2005.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že rozsudkom najvyššieho súdu bolo jej dovolanie zamietnuté bez nariadenia „*dovolacieho*“ pojednávania, pričom poukazuje na vecnú nesprávnosť tohto rozhodnutia, aj jemu predchádzajúcich rozhodnutí. Preto žiada, aby ústavný súd rozhodol o porušení jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a súčasne zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 140/2004 z 30. júna 2005 a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie o dovolaní sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 197/03 zo 4. mája 2004.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných

dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skúmal, či rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 140/2004 z 30. júna 2005 zakladá možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označeného základného práva, a dospel k záveru, že tomu tak nie je. Ústavný súd k takémuto názoru dospel po preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu. Najvyšší súd v dovolacom konaní sa vecou sťažovateľky meritórne zaoberal, hoci jej dovolanie zamietol. Už táto skutočnosť signalizuje, že najvyšší súd neodmietol sťažovateľke právo na súdnu ochranu. Po posúdení obsahu napadnutého rozhodnutia ústavný súd dospel tiež k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie o zamietnutí dovolania dostatočne odôvodnil a stotožnil sa s právnym názorom odvolacieho súdu, s ktorým však sťažovateľka nesúhlasí. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom všeobecného súdu nezakladá dôvod na vyslovenie porušenia jeho základných práv. Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd uzavrel, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nie je ani svojvoľné, ani arbitrálné, t. j. nie sú dôvody smerujúce k možnému vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľky po prípadnom prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavný súd odmietol sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Navyše, sťažovateľka neuviedla vo svojej sťažnosti žiadne relevantné dôvody, ktoré by zakladali predpoklad možného vyslovenia porušenia označeného základného práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2005